

Sygn. akt IV Ka 683/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Adam Pietrzak (spr.)
Sędziowie:	SSO Elżbieta Marcinkowska SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Władysławy Kunickiej – Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2015 r.

sprawy **1) T. J.**

syna M. i R. z domu R.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 245 kk w zw. z art. 12 kk,

2) R. J.

syna M. i R. z domu R.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 245 kk w zw. z art. 12 kk,

3) D.B.

syna M. i B. z domu F.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 245 kk w zw. z art. 12 kk,

i **4) S. A.**

syna M. i S. z domu S.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 233 §1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 245 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 21 maja 2015 r. sygnatura akt II K 145/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. K., adw. D. J., adw. Ł. K. i adw. M. K. z Kancelarii Adwokackich w Ś. po 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 683/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 maja 2015 roku (sygn. akt II K 145/14) Sąd Rejonowy w Świdnicy po rozpoznaniu sprawy m.in. T. J., R. J. i D.B.oskarżonych o to, że:

I. w okresie od dnia 25 października 2011 r. do dnia 22 maja 2012 r. w W. i Ś., woj. (...), działając czynem ciągłym, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu kierowali groźby karalne pozbawienia życia i spowodowania kalectwa wobec P. R., będącego świadkiem w postępowaniu Sądu Rejonowego w Świdnicy II K 1208/11 w celu wywarcia na nim wpływu poprzez zmianę zeznań obciążających S. A., przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego P. R. uzasadnioną obawę ich spełnienia przy czym M. A. zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 22.11.2005 r. za czyn z art. 280 § 1 kk na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 25.08.2006 r. do 16.10.2007 r.,

tj. o czyn z art. 245 kk w zw. z art. 12 kk

oraz S. A. oskarżonego o to, że:

III. w okresie od 5 do 8 sierpnia 2011 r. w W. i Ś., woj. (...), działając czynem ciągłym, w krótkich odstępach czasu z góry powziętego zamiaru nakłaniał P. R. do złożenia fałszywych zeznań w postępowaniu 3 Ds. 224/11 Prokuratury Rejonowej w Świdnicy, w których P. R. miał wziąć na siebie winę za ciężkie pobicie P. S. i zeznać, że S. A. nie dopuścił się tego przestępstwa,

tj. o czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

IV. w okresie od dnia 5 do 8 sierpnia 2011 r. w W. i Ś., woj. (...), działając czynem ciągłym, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru kierował groźby karalne pozbawienia życia i spowodowania kalectwa wobec P. R. oraz wyrządzenie nieokreślonej krzywdy jego rodzinie w celu wywarcia na nim wpływu jako na świadka w postępowaniu 3 Ds. 224/11 Prokuratury Rejonowej w Świdnicy, poprzez złożenie zeznań, w których P. R. miał wziąć na siebie winę za ciężkie pobicie P. S. i zeznać, że S. A. nie dopuścił się tego przestępstwa, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego P. R. uzasadnioną obawę ich spełnienia,

tj. o czyn z art. 245 kk w zw. z art. 12 kk

oskarżonych T. J., T. J., R. J. i D.B. uznał za winnych tego, że w okresie od 27 października 2011 roku do 21 maja 2012 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu, w ramach z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, w celu wywarcia wpływu na P. R. w celu uzyskania zmiany wyjaśnień składanych przez niego w charakterze podejrzanego w sprawie o czyn z art. 156 § 1 pkt 2 kk popełniony na szkodę P. S., prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w Świdnicy pod sygn. akt 3 Ds. 224/11, a następnie zeznań składanych przez niego w tej samej sprawie prowadzonej przed Sądem Rejonowym w Świdnicy pod sygn. akt II K 1208/11, obciążających S. A., grozili mu pobiciem i pozbawieniem życia, a groźby te wzbudziły u P. R. uzasadnioną obawę ich spełnienia, to jest za winnych występku z art. 245 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 245 kk wymierzył im kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W ramach czynów opisanych w pkt. III i IV części wstępnej wyroku oskarżonego S. A. uznał za winnego tego, że w dniu 5 sierpnia 2011 roku w W., w celu wywarcia wpływu na P. R. w zakresie zeznań lub wyjaśnień składanych przez niego w sprawie dotyczącej spowodowania obrażeń ciała u P. S., prowadzonej następnie przez Prokuraturę Rejonową w Świdnicy pod sygn. akt 3 Ds. 224/11 oraz przed Sądem Rejonowym w Świdnicy pod sygn. akt II K 1208/11, groził mu pozbawieniem życia lub pobiciem nakłaniając go do złożenia niezgodnych z prawdą zeznań lub wyjaśnień na okoliczność przyjęcia przez P. R. na siebie odpowiedzialności za popełnienie przestępstwa na szkodę P. S., przy jednoczesnym zaprzeczeniu udziałowi w tym zdarzeniu oskarżonego, tj. za winnego występku z art. 245 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wobec oskarżonego R. J., a na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 2 kk wobec oskarżonych T. J. i D.B. warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonych im kar pozbawienia wolności na okresy próby wynoszące po 4 (cztery) lata.

Na podstawie art. 73 § 1 kk wobec oskarżonego R. J., a na podstawie art. 73 § 2 kk wobec oskarżonych T. J. i D.B. oddał oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył R. J., T. J. i D. B. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy ich tymczasowego aresztowania: wobec oskarżonych, R. J. i T. J. – od 31 maja 2012 roku do 14 listopada 2012 roku, zaś wobec oskarżonego D.B. – od 6 czerwca 2012 roku do 14 listopada 2012 roku.

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego T. J. zaskarżyła wyrok na zasadzie art. 425 § 1 i art. 444 kpk w całości zarzucając na zasadzie art. 427 § 2 i art. 438 pkt 2 i 3 kpk:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to:

- art. 4, 5 § 2, art. 7 kpk przez naruszenie zasady obiektywizmu i uwzględnienie wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, przez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów;

- art. 410 kpk przez nieuwzględnienie przy ferowaniu wyroku wszystkich okoliczności ujawnionych w toku rozprawy;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, a wyrażający się w przyjęciu, że sprawstwo oskarżonego T. J. w zakresie zarzucanego mu czynu jest niewątpliwe i zostało potwierdzone zeznaniami świadków P. R., G. R. i K. R., którym Sąd w całości dał wiarę, jako konsekwentne, uzupełniającym się nawzajem, tworząc spójny i jednolity obraz okoliczności zdarzeń będących przedmiotem sprawy, gdy tymczasem wszechstronna i wnikliwa analiza zebranego materiału dowodowego nie pozwala na wyciągnięcie takich wniosków.

Na zasadzie art. 427 § 1 i art. 437 § 2 kpk wniosła o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. J. zaskarżył wyrok na zasadzie art. 444 kpk w części dotyczącej tegoż oskarżonego zarzucając na zasadzie art. 427 § 2 i 438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegających

na ustaleniu, że oskarżony R. J. w lutym 2012 roku kierował wobec pokrzywdzonego groźby karalne, podczas gdy prawidłowe ustalenie winno być oparte na zaniechaniu przydania waloru wiarygodności P. R..

Na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 2 kpk wniósł o zmianę wyroku w części dotyczącej oskarżonego R. J. poprzez uniewinnienie.

Obrońca oskarżonego S. A. zaskarżyła wyrok na jego korzyść na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 444 kpk w części skazującej tegoż oskarżonego zarzucając na zasadzie art. 438 pkt 2 i 3 kpk:

1. naruszenie przepisów postępowania co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 i art. 7 kpk poprzez jednostronne rozważenie i ocenę materiału dowodowego, co skutkowało daniem wiary świadkowi P. R., w zakresie w jakim, jego zeznania obciążają odpowiedzialnością za czyn z pkt IV części dyspozytywnej wyroku oskarżonego, choć zeznania tego świadka są niekonsekwentne;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się czynu z art. 245 kk.

Formułując powyższe zarzuty na zasadzie art. 437 § 1 kk wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. A. od przypisanego mu czynu w pkt. IV części dyspozytywnej wyroku. Nadto z ostrożności procesowej na zasadzie art. 438 pkt 4 kpk, zaskarżyła na korzyść S. A. rozstrzygnięcie Sądu o karze wymierzonej temu oskarżonemu za przypisany mu czyn w pkt IV części dyspozytywnej wyroku wobec nie zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania zastosowanej kary pozbawienia wolności.

Stąd wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie kary poprzez zawieszenie orzeczonej wobec oskarżonego S. A. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności na okres 2 lat próby.

Obrońca oskarżonego D.B.zaskarżył wyrok w części skazującej tegoż oskarżonego zarzucając:

1 błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegających na przypisaniu oskarżonemu popełnienia czynu, art. 245 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi w sytuacji, gdy oskarżonemu udowodniono jedynie jednorazowe echowanie wypełniające znamiona tego czynu zabronionego, nadto brak jest jakichkolwiek innych dowodów świadczących, iż brał udział lub miał świadomość innych zachowań podjętych przez współoskarżonych w stosunku do pokrzywdzonego,

2) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na wymierzeniu wszystkim oskarżonym jednakowych kar za popełnienie czynu z art. 245 k.k. w zw. z an, 1.2 k.k. w sytuacji, gdy na etapie wymierzenia kar poszczególnym współsprawcą należało zdywersyfikować jej wymiar w oparciu o ocenę udział poszczególnych oskarżonych w przestępczym procederze (stopień winy),

a w konsekwencji

3) naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść wyroku, tj. przepisów art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 1 i § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegające na rozstrzygnięciu powyższych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, jego wszechstronna ocena, zasady doświadczenia życiowego i logika nie pozwalają na jednoznaczne ustalenie, iż oskarżony miał świadomość lub wiedział o działaniach pozostałych współoskarżonych podjętych wobec pokrzywdzonego, oraz niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w stosunku do popełnionego przez niego czynu zabronionego.

Mając na uwadze powyższe zarzuty wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat,

2. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu apelacyjnym, według norm prawem przepisanych; jednocześnie oświadczam, iż koszty te nie zostały zapłacone ani w całości, ani w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje nie są zasadne.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy, prawidłowo go ocenił, a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił. Ocena materiału dowodowego zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Obszerny wywód, w którym tenże sąd poddał zgromadzone dowody ocenie pod kątem ich wiarygodności (k 10-16 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k. 1292-1298 akt sądowych) czyni zadość wspomnianym zasadom i wskazaniom.

Wnioski, do których doszedł sąd rejonowy mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów. Zarzuty wszystkich apelacji sprowadzają się do polemiki z ustaleniami sądu I instancji nie zawierają argumentów mogących skutkować podważeniem trafności toku rozumowania tegoż sądu.

Brak jest w szczególności podstaw do kwestionowania zeznań świadka P. R. uzupełnionych zeznaniami jego rodziców G. R. i K. R.. Dotyczy to w szczególności zeznań pokrzywdzonego złożonych w obecności psychologa w dniu 19 czerwca 2012 roku (k.194 – 197 akt sądowych), w których P. R. spontanicznie, obszernie i szczegółowo przedstawił zajścia z udziałem oskarżonych; relacja ta stanowiąca w ocenie sądu odwoławczego wartościowe źródło informacji o wspomnianych zajściach stanowi podstawę do prawidłowych ustaleń faktycznych w tej mierze. Sąd I instancji przedstawił wnikliwą analizę materiału dowodowego czego efektem są korekty w opisach czynów dotyczące w szczególności dat i czasokresów czynów, które sąd odwoławczy w pełni akceptuje.

W pełni przekonująca jest również ocena zachowania oskarżonych pod kątem realizacji przez nich wspomnianych znamion zarzucanych im czynów (k.16-20 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k. 1298 – 1302 akt sądowych) z obszernym, trafnym odniesieniem do istoty współsprawstwa jako formy zjawiskowej przestępstwa (k.17 in fine - 18 omawianego uzasadnienia).

Brak jest również w ocenie sądu odwoławczego podstaw do kwestionowania wymiaru kar orzeczonych wobec oskarżonych w szczególności uznani ich za rażąco niewspółmiernie surowe w rozumieniu przepisów art. 438 pkt 4) kpk – przesłanki którymi kierował się sąd rejonowy omawiane w końcowej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 20 – 22, k. 1302 – 1304 akt sądowych) zasługują na pełną aprobatę.

Mając na względzie powyższe sąd okręgowy orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na przepisie art. 624 § 1 kk i art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (z uwagi na sytuację materialną oskarżonych).